

indrettes saaledes, som den højtærede Finansminister har foreslaaet.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var inde paa en Udtalelse om, at 5 pCt. som Bruttoindtægt af en Ejendomsskyldværdi eller Anskaffelsesværdi var alt for haard. Det kan jeg ikke paa nogen Maade være enig med det ærede Medlem i. Tværtimod er Forholdet jo det, at der er ingen, der skal udleje sin Ejendom, som vil kunne nøjes med 5 pCt. i Bruttoindtægt af Ejendommens Anskaffelsesværdi. Jeg ved ogsaa, at naar Folk køber en Ejendom, regner de ikke med en Bruttoindtægt paa 5 pCt., men allermindst med en Bruttoindtægt paa 7 pCt.

Saa sagde det ærede Medlem, at der er jo mange af disse Ejendomme — og dér tænker det ærede Medlem sikkert, jeg husker ikke, om han udtalte det, paa saadanne Ejendomme, som Ejerne selv alene bebør og ikke udlejer —, at der er mange af disse Ejendomme, som baade i Anskaffelsesværdi og i Vurderingsværdi til Ejendomsskyld staar betydeligt over Brugsværdien. Det kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem i. For hvad er Brugsværdien? Forholdet med saadanne Ejendomme — det er jo fortrinvis Villaejendomme, som Folk bor alene i — er jo ikke det, at de lejes ud; det er rent undtagelsesvis, at en Villaejendom lejes ud. Hvis en Mand ikke faar Brug for sin Villa, enten fordi han skal flytte fra Stedet, eller fordi hans Kaar forandres, finder han kun rent undtagelsesvis paa at leje den ud, der skal da i Regelen foreligge ganske særlige Momenter for, at han gør det. Nej, det første, han tænker paa, er at faa den solgt, og skal han bruge en Ejendom, dér hvor han kommer hen, saa køber han en dér. Han ved altsaa, hvad han kommer til at betale i aarlig Leje, og naar han mener, at han kan være tjent med at give et saa stort Beløb aarlig i Leje, som det jo praktisk talt er, maa han ogsaa mene, at han har Brug derfor, og at det som Brugsværdi betragtet ogsaa er dette værd. Der eksisterer sikkert ikke nogen Ejendom, i hvert Fald ikke af de nyere Ejendomme, men sikkert heller ingen af de ældre Ejendomme, der kan købes til en Pris, der ligger meget langt fra Anskaffelsesværdien af disse Ejendomme i Øjeblikket. Den paagældende maa altsaa vide, hvor meget Huslejen i Virkeligheden kan blive, og han maa mene, at han netop har Brug for en saadan Ejendom. Jeg kan derfor ikke paa nogen Maade være enig med det ærede Medlem i, at 5 pCt. skulde

være for meget. Hvis det er noget, er det snarere for lavt.

Maa jeg til Slut udtale min Glæde over en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Korsgaard om, at Arbejdsgivere burde kunne trække Bidrag til Arbejdsgiverforeningerne fra det Beløb, de opgav i Indkomst; thi i naturligt Konsekvens deraf maatte jo ogsaa Fagforeningsmedlemmer kunne trække deres Fagforeningskontingent fra ved Opgivelse af Indkomst. Jeg synes ogsaa, dette er meget rimeligt og naturligt. Saaledes som Forholdene har udviklet sig, er det jo en nødvendig Udgift, en Udgift, som betinger Indtægten, og jeg har egentlig aldrig forstaaet, at man ikke havde Lov til at trække dette Beløb fra. Som den højtærede Finansminister udtalte, er Forholdet det, at denne Udgift meget let for de Arbejdsgiveres Vedkommende, som holder Regnskab, paa Forhaand bliver opført paa deres Regnskabs Udgiftsside, medens dette ikke er Tilfældet for Arbejdernes Vedkommende. Jeg takker den højtærede Finansminister for, at han stillede sig villig overfor dette Spørgsmaal, saaledes at ogsaa Fagforeningskontingentet kan falde ind under Fradragsbestemmelserne.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg endnu en Gang anbefaler Forslaget paa det varmeste.

N. Neergaard: Som jeg bemærkede i Forgaars, anser jeg egentlig denne Forhandling for ret ørkesløs. Vi har faaet forelagt et Forslag til Behandling, en Ugestid for Rigsdagen skal hjemsendes, og den Mening, der skal være med en første Behandling, at denne skal være en Indledning til og et Grundlag for en Udvalgsbehandling, den Mening eksisterer altsaa ikke her. Men det er jo en Følge af hele den mærkelige Maade, hvorpaa den høje Regering tilrettelægger Rigsdagens Arbejde.

Jeg skal ikke forlænge denne, som sagt, ørkesløse Forhandling synderligt, men kun gøre et Par enkelte Bemærkninger. Overfor den højtærede Finansministers Bemærkning om Selskabsskatten maa jeg sige, at jeg ganske fastholder den Udtalelse, jeg fremkom med i Gaar, at hvad der ligger over 40—50 pCt., er noget, som ikke kommer til at spille nogen videre Rolle i Praxis. Hvis man fastsætter meget høje Procenter her, vil det have den Følge, at de ganske faa Selskaber, som virkelig med deres nuværende Aktiekapital kan deklarere et Udbytte paa over 40—50 pCt., skyndsomst vil søge at udvande Aktiekapitalen, saaledes at de ikke falder ind